

POSTANOWIENIE

Dnia 8 sierpnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 8 sierpnia 2023 r.
sprawy **G.S.**
skazanego za czyny z art. 158 § 1 k.k.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Okręgowego w Krośnie
z dnia 17 stycznia 2023 r., sygn. akt II Ka 71/22
zmieniającego
wyrok Sądu Rejonowego w Krośnie
z dnia 4 stycznia 2022 r., sygn. akt II K 533/20

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego G.S. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Krośnie z dnia 4 stycznia 2022 r., sygn. akt II K 533/20, uznano G.S. za winnego popełnienia, wspólnie i w porozumieniu z inną wskazaną osobą, czynu z art. 158 § 1 k.k., za co wymierzono mu karę roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności. Ponadto, orzeczono względem oskarżonego solidarny ze współoskarżonym obowiązek częściowego naprawienia szkody na rzecz oskarżyciela posiłkowego S.D. przez zapłatę kwot po 5.000 zł.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego, wyrokiem Sądu Okręgowego w Krośnie z dnia 17 stycznia 2023 r., sygn. akt II Ka 71/22, zmieniono zaskarżony wyrok w części dotyczącej G.S. w ten sposób, że przyjęto, iż przypisanego czynu dopuścił się działając wspólnie i w porozumieniu z osobą o nieustalonych danych osobowych, a w miejsce solidarnego obowiązku naprawienia szkody nałożono na G.S. obowiązek zapłaty na rzecz oskarżyciela posiłkowego kwoty 5.000 zł. Zmieniono również wyrok w części dotyczącej kosztów procesu, a w pozostałym zakresie utrzymano go w mocy.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca skazanego, zaskarżając go w całości na korzyść skazanego i zarzucając:

„1. naruszenie prawa materialnego art. 158 par 1 kk, przez przyjęcie, że czyn przypisany oskarżonemu wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 158 par 1 kk w wyniku ustalenia, że G.S. swoim działaniem naraził pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia, albo nastąpienie skutku określonego w art. 156 par 1 lub art. 157 par 1 kk, a tym samym brał udział w pobiciu S.D. w rozumieniu art. 158 par 1 kk.; przez przyjęcie, że czyn przypisany oskarżonemu G.S. wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 158 par 1 kk, mimo iż w sprawie da się ustalić, kto zadał pokrzywdzonemu obrażenia opisane w wyroku, decydujące o kwalifikacji prawnej czynu,

2. naruszenie przepisów postępowania art. 7 i 410 i 433 kpk, mające istotny wpływ na treść wyroku:

-przez błędną ocenę materiału dowodowego w szczególności zapisu monitoringu z lokalu „V.”, opinii biegłego lekarza J.S., zeznań pokrzywdzonego, zeznań świadków i wyjaśnień oskarżonego,

- Sąd tak I jak i II instancji, nie oparł orzeczenia na całokształcie okoliczności ujawnionych w toku postępowania, w szczególności Sąd pominął okoliczności ujawnione na nagraniu monitoringu w jego końcowej części, a także zeznań świadków w szczególności N.K.,

- nie rozpoznania apelacji w części dotyczącej ostatniego zdarzenia (uderzenia nieznanego mężczyzny przez pokrzywdzonego a następnie uderzenia przez nieznanego mężczyznę pokrzywdzonego lewym ciosem sierpowym w prawą część twarzy i spowodowanie u niego obrażeń opisanych w akcie oskarżenia, zachowania

oskarżonego w tym czasie), którego dotyczyła najistotniejsza część apelacji, uchylenia się od oceny znaczenia tej części zdarzenia dla oceny czy oskarżonemu można zarzucić popełnienie czynu z art. 158 par 1 kk,

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku przez przyjęcie, że G.S. uderzył z dużą siłą S.D. w prawy policzek, gdy w istocie G.S. uderzył S.D. jeden raz prawą ręką w lewy policzek nie powodując żadnych u niego obrażeń i nie narażając go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienia skutku określonego w art. 156 par 1 lub art. 157 par 1 kk.”

Mając na uwadze powyższe, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Krośnie.

W odpowiedzi na kasację Prokurator Rejonowy w Krośnie wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna.

Przypomnieć należy, że kasacja nie stanowi trzeciej instancji rozpoznawania spraw karnych, lecz jest nadzwyczajnym środkiem odwoławczym, a zarazem i środkiem kontroli prawomocnych orzeczeń sądowych. To sprawia, że postępowanie kasacyjne prowadzi tylko do oceny kasacji w aspekcie rażącego naruszenia przepisów prawa przez sąd odwoławczy, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a nie zaś do merytorycznego rozpoznania sprawy, w której kasacja została wniesiona (por. postanowienie SN z 25 lutego 2014 r., IV KK 6/14). Postępowanie kasacyjne nie jest z pewnością postępowaniem, które ponawiać ma kontrolę odwoławczą. W toku postępowania z założenia nie dokonuje się zatem kontroli poprawności oceny poszczególnych dowodów, nie weryfikuje zasadności ustaleń faktycznych i nie bada współmierności orzeczonej kary (por. postanowienie SN z dnia 13 maja 2014 r. IV KK 125/14).

Odnosząc się do pierwszego z zarzutów rozpoznawanej kasacji, wskazać należy, że Sąd odwoławczy w zakresie odnoszącym się do G.S. co do zasady utrzymał wyrok skazujący w mocy. Zmienił go tylko w takim zakresie, jaki był konieczny celem dostosowania zaskarżonego orzeczenia do uniewinnienia współoskarżonego P.T.

Oczywistym jest zatem, że nie mógł naruszyć przepisu prawa materialnego, tj. art. 158 § 1 k.k. przez przyjęcie, że czyn przypisany oskarżonemu wyczerpuje znamiona przestępstwa ujętego w tym przepisie, ponieważ przepisu tego Sąd odwoławczy bezpośrednio nie stosował. W istocie wskazany w kasacji zarzut stanowi powielenie zarzutu apelacji, do którego Sąd odwoławczy się odniósł (s. 4. i 5. uzasadnienia), trafnie m.in. przy tym wskazując, że dla przyjęcia kwalifikacji czynu z art. 158 § 1 k.k. nie ma znaczenia kto wykonał cios powodujący obrażenia ciała, lecz kto uczestniczył w inkryminowanym zdarzeniu.

Kolejny z zarzutów kasacji, dotyczący naruszenia przepisów postępowania z art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 433 k.p.k., należało również uznać za oczywiście bezzasadny. Do ujętych w apelacji zarzutów ze sfery oceny dowodów i ustaleń faktycznych Sąd odwoławczy ustosunkował się w rzetelny sposób. W szczególności Sąd Okręgowy przeanalizował w całości zapis monitoringu z lokalu „V.”, odtwarzając go na rozprawie odwoławczej ponownie i dopuszczając dowód z opinii Laboratorium Kryminalistycznego w tym zakresie (s. 8. i 9. uzasadnienia), a także odniósł się zbiorczo do oceny materiału dowodowego zebranego w sprawie, w tym do opinii biegłego lekarza (s. 8. uzasadnienia), nie podzielając przy tym stanowiska obrońcy zaprezentowanego w apelacji. Argumentacja Sądu odwoławczego w tym zakresie nie budzi zastrzeżeń podważających jej logiczność czy spójność.

Odnosząc się do ostatniego z zarzutów kasacji, przypomnieć należy, że w postępowaniu kasacyjnym niedopuszczalnym jest kwestionowanie ustaleń faktycznych w sprawie. Ponadto, zarzut tego rodzaju był przedmiotem apelacji i został rozpoznany przez Sąd odwoławczy. W szczególności Sąd Okręgowy w Krośnie wyraźnie ustosunkował się do akcentowanej przez obrońcę kwestii uderzenia w – jego zdaniem – lewy, a nie prawy, policzek pokrzywdzonego. O rzetelności w zakresie rozważenia tego zarzutu świadczy też to, że Sąd ten częściowo przyznał rację skarżącemu w zakresie błędu w ustaleniach faktycznych, tj. odnośnie do zdublowania czynności tego samego uderzenia w opisie czynu.

Z powyższych względów, nie dopatrując się w przedmiotowej sprawie zaistnienia którejkolwiek z wymienionych w treści art. 439 k.p.k. bezwzględnych przyczyn odwoławczych, ani innej rażącej obrazy prawa mogącej mieć istotny wpływ na treść orzeczenia Sądu II instancji, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 535 § 3 k.p.k., zdecydował o oddaleniu kasacji obrońcy skazanego, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy, zgodnie z ogólną regułą postępowania kasacyjnego, postanowił obciążyć skazanego kosztami tego postępowania. Okoliczności sprawy, w tym posiadanie obrońcy z wyboru i obciążenie G.S. kosztami postępowania rozpoznawczego w obu instancjach, nie dawały podstaw do zastosowania wyjątku od tej reguły.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

(kf)

[ms]